

Teréz anya: Az élet himnusza

*„Az élet egyetlen - ezért vedd komolyan!**Az élet szép - csodáld meg!**Az élet boldogság - ízleld!**Az élet álom - tedd valósággá!**Az élet kihívás - fogadd el!**Az élet kötelesség - teljesítsd!**Az élet játék - játszd!**Az élet vagyom - használd fel!**Az élet szeretet - add át magad!**Az élet titok - fejtsd meg!**Az élet ígéret - teljesítsd!**Az élet szomorúság - győzd le!**Az élet dal - énekelj!**Az élet küzdelem - harcold meg!**Az élet kaland - vállald!**Az élet jutalom - érdemeld ki!**Az élet élet - éljed!”**„Ezer évnyi hírnév múlhat egy órányi viselkedésen.” /japán közmondás/*

"...Csak ülök, és emlékezem. A holtakra - mint az öregekre. (...)

Lajosra,

a legokosabb osztálytársunkra a gimnáziumban. Dolgozatairól írtuk le a matematikafeladatokat.

Mert mi, maturandusz urak, udvaroltunk. Ő nem. Kicsi, torznövésű és csúnya volt. Ő tanult.

Mindenkinek segített. Sosem fogadott el semmit. Tornából felmentették. De lejött a

tornaterembe - bennünket nézni. Egyszer a tornatanárunk az öltözőben beleszaladt.

Ráüvöltött: - Mit lábatlankodsz itt, te töpörtyű?! - félrelökte, és berohant a zsvajgó

kosárlabdázók közé. Lajos elesett. Tornacipőmet vetettem le, és Lajosra néztem. Tétován

felállt. Felment az osztályba. Mire felértem, a helyén ült - egyedül. Mozdulatlanul. Maga elé

nézett. Háromszögletű arca krétafehéren világított. Felé nyújtottam a szendvicsemet:

-Szalámis, szereted?

-Nem.

Maga elé meredt. Tudtam, hogy szereti. Ritkán hozott tízórait. Özvegy édesanyja nevelte

valami betegségyéből. Az érettségim mellettem ült. Amikor látta, hogy kínlódom az egyenlet

felállításával, keskeny cédulán egy óvatlan pillanatban elibém tolta az indulási képletet.

Sosem tudtam megköszönni. Az érettségi bankettre egyedül ő nem jött el.

Geológus lett. Az újságban olvastam a nevét, amikor kitüntették. Egyszer levelet kaptam

édesanyjától. Kérte, keressem fel - Lajos meghalt. Még 30 éves sem volt. Rohantam. -

Íróasztalán egy magának címzett borítékot találtam, de levél nem volt benne - mondta a

madárcsontú öregasszony. - Lajos a Normafánál felakasztotta magát. Zsebében ezt a cédulát

találták. Ideadta. Csak ennyi állt rajta: „*Minek éljen egy töpörtyű?*” Ránéztem, ő pedig énrám.

- Azért kértem, keressen fel - szólalt meg újra -, hátha érti ezt a cédulát.

Mit mondhattam volna? Hogy vannak lassan ölő mondatok? Hallgattam. Aztán megcsókoltam

Lajos anyját, és eljöttem. Amikor a gimnázium előtt zörgött el a villamos, bögttem. Azóta sem

szeretek arra járni."

/Gyökössy Endre/

„Az orvosnak nemcsak a beteg életét kell meghosszabbítania, hanem az élet minőségét is javítania kell.” /a főhős életfilozófiája Patch Adams-ből/

„... Senki sincs zsákutcában, nincs olyan élet, amelyre az Isten azt mondaná, hogy elveszett, ezen már nem lehet segíteni. ... hinned kell, hogy mindig van tovább, és az életed nem egy zsákutcában való vég nélküli vergődés, hanem sodródás Isten feléd kitárt karjaiba.”
/Böjte Csaba/

Életünk, emberi kapcsolataink

1.) Ha akarjuk, ha nem, **hatással vagyunk** a körülöttünk lévő emberekre. Családunkra, évfolyamtársainkra, sőt, tanárainkra is.

a) Mennyire vesszük ezt komolyan? Mennyire figyelünk a körülöttünk lévő *emberekre*? Te mit teszel? Hogyan sikerül ezt megvalósítanod a mindennapokban? Milyen élményeid voltak ezzel kapcsolatban?

b) Kik azok, akik számára példaképek vagyunk? (nem biztos, hogy szeretnénk, de attól még így van: kisebb testvéreink, ismerősök...)

c) Hogyan javítható az élet minősége? Hogyan lehet tartalmasabbá tenni önmagunk és mások életét? Mit tehetnek ezért a segítő hivatásúak, és mit a laikusok?

2.) „**Felelős vagy** azért, amit megszelídítettél.” /Saint-Exupéry/

Te kikért vagy felelős és érted kik felelősek? Meddig terjed a felelősségünk a szüleink iránt? (Beszóllok-e apának, hogy négy napja csak három órát alszik és ez nem jó? Vagy hogy sokat dohányzik a tesód?)

Ha megöregszenek a szüleid, mi az, amit feláldozhatsz azért, hogy otthon ápolod őket? (munkahelyi, anyagi biztonság, gyerekeidre, házastársadra fordított idő, család lelki békéje)

Mennyire „szelídíthetsz” meg másokat, ha utána nem tudod tartani velük rendesen a kapcsolatot?

És most mi a felelősséged? Kikért vagyunk *mi* felelősek?

Mennyire kell áldozatot hoznod valakiért, aki rászorul a te segítségedre (pl. van egy mozgássérült osztálytársad, akivel senki nem akar barátkozni, mert nehéz természete van), ugyanakkor neked sem ő lenne igaziból a jó barátod?

3.) Szerinted jogos-e a „**kegyes hazugság**”? Ha nem, miért nem? Ha igen, miért és mikor? (pl. kisfiúnak a kórházban azt mondják „a nagy elaludt/elment”... vagy súlyos rákos betegnek „meg fogsz gyógyulni”)

4.) **Reményt adni**=*életet adni*. Mi a reménységünk, és hogyan tudjuk ezt környezetünk felé sugározni? Mit tudunk adni másoknak? És amikor nem tudunk reményt adni?

„Házi feladat” otthon végiggondolni: Alszol eleget? Megfelelően táplálkozol? Mozogsz eleget? Eléggő körültekintően közlekedsz? Milyen példát mutatsz a kisebbeknek(akár a zöld lámpánál)?

5.) Miért kell **megbocsátani**? Ha *nem bocsátasz meg* valakinek, annak milyen következményei lehetnek másokra, illetve rád nézve? Milyen érzés volt, amikor nehezen, de megbocsátottál valakinek? És amikor neked megbocsátottak?

Az élethez tágabb értelemben kapcsolódó kérdések

- 1.) Neked mi jut eszedbe arról, ha azt hallod, hogy „*az ember felelőssége az életért*”?
- 2.) **Mi az élet?** (Mit mond erre egy orvos, egy biológus, vagy egy filozófus, teológus?) És te? Hol kezdődik, hol ér véget? (lombikbébi, klónozás, eutanázia...)
- 3.) Szabad-e **beavatkozunk az élet menetébe**? Ha igen, melyik irányban (élet vagy halál, koraszülöttek súlyos rendellenességgel, kómában tartott betegek...)?
- 4.) Az élet keletkezése. **Evolúció vagy teremtés**. Te mit gondolsz? Mi az egyház álláspontja?
- 5.) Szerinted az **élet** megjelenése **az univerzumban: általános szabály, vagy nagyon ritka kivétel**? A fizika, kémia, matematika törvényei általánosak. Vajon igaz ez a biológiára is? (A téma egyáltalán nem új, lényegében a kopernikuszi világkép kivetítése a biológiára)
- 6.) Vajon más az ember, **emberiség kollektív felelőssége** az életért, emberi civilizációért akkor, ha egyedül vagyunk, és akkor, ha az univerzumban létezik rajtunk kívül is élet, esetleg intelligens élet?

„Néha azt gondolom, hogy egyedül vagyunk.
Néha azt gondolom, hogy nem.
Mind a két gondolat egyformán megrázó.”
/Buckminster Fuller/

